

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 205/2018-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 25. júna 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou GEREG & MESSINGEROVÁ, s. r. o., Horná Strieborná 4, Banská Bystrica, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Ján Gereg, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Sžo 20/2016 z 31. januára 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. apríla 2018 formou elektronického podania doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), doplnená v listinnej podobe 27. apríla 2018, vo veci namietaného porušenia

základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Sžo 20/2016 z 31. januára 2018 (ďalej len „napadnutý rozsudok najvyššieho súdu“).

2. Z obsahu podanej sťažnosti a k nej priloženej prílohy vyplýva, že sťažovateľ bol uznesením predsedníctva Slovenskej advokátskej komory (ďalej len „SAK“) č. 73/1/2015 zo 16. januára 2015 podľa § 71 ods. 1 písm. b) a § 63 ods. 2 v spojení s § 7 ods. 1 písm. d) zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (ďalej len „zákon o advokácii“) v znení účinnom v čase vydania napadnutého rozhodnutia vyčiarknutý zo zoznamu advokátskych koncipientov SAK z dôvodu, že bol rozsudkom Okresného súdu Lučenec č. k. 22 T 141/2013-174 z 19. decembra 2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 2 To 19/2014 zo 6. marca 2014 uznaný za vinného zo spáchania prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona, za čo mu bol uložený peňažný trest vo výške 500 eur. Sťažovateľ sa podanou žalobou domáhal preskúmania zákonnosti predmetného rozhodnutia. Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom č. k. 23 S 75/2015-39 zo 14. októbra 2015 žalobu sťažovateľa zamietol. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom najvyšší súd ako odvolací súd rozhodol sťažnosťou napadnutým rozsudkom tak, že rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23 S 75/2015-39 zo 14. októbra 2015 potvrdil a sťažovateľovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Ťažiskovou námietkou sťažovateľa je, že v čase vydania rozhodnutia predsedníctva SAK o vyčiarknutí sťažovateľa zo zoznamu advokátskych koncipientov mal už zaplatený peňažný trest uložený mu odsudzujúcim rozsudkom, čím nastali účinky zahľadania odsúdenia v zmysle § 92 ods. 2 Trestného zákona a na sťažovateľa sa malo hľadieť, akoby nebol odsúdený.

V tejto súvislosti sťažovateľ v sťažnosti uviedol: *„V čase rozhodovania Predsedníctva Slovenskej advokátskej komory už skutočnosť môjho odsúdenia nemohla byť dôvodom pre vyčiarknutie zo zoznamu advokátskych koncipientov. Ak rozhodovalo Predsedníctvo SAK, podľa mňa sťažovateľa už nebolo dôvodné postupovať podľa § 7 ods. 1 písm. d) zákona o advokácii, pretože na okolnosť môjho odsúdenia nebolo možné už*

prihliadať týmto orgánom. V zákone o advokácii nie je v dikcii z pohľadu gramatického výkladu uvedená tá skutočnosť, že Predsedníctvo SAK môže postupovať ohľadom môjho vylúčenia zo zoznamu advokátskych koncipientov, keď nastali účinky zahľadania odsúdenia. Je potrebné vidieť, že ide o podstatný rozdiel medzi zapísaním advokáta do zoznamu advokátov a vyčiarknutím advokátskeho koncipienta, ktorý je v pracovnom pomere podľa § 7 ods. 1 písm. d) zákona o advokácii. NS SR ako súd odvolací rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/75/2015 zo 14.10.2015 potvrdil, pričom vo svojich dôvodoch uvádza, že výkon advokátskeho povolania nie je právne nárokovateľný a je teda legitímne, aby podmienky prístupu k tomuto povolaniu určil štát vo forme zákona č. 586/2003 Z. z. V ďalšom uvádza NS SR úvahu, v ktorej uvádza, že dovolací súd nemohol prijať záver, že na mňa sťažovateľa je možné hľadiť ako na osobu bezúhonnú, ktorá je v budúcnosti oprávnená vykonávať advokátsku činnosť. K bezúhonnosti sa vyžaduje podľa odvolacieho súdu aj odpis z registra trestov. Rozdielnosť názoru súdu a mňa sťažovateľa tkvie v tom, či je možné inštitút zahľadania odsúdenia mať za dôvod predstavujúci moju bezúhonnosť. Zahľadanie odsúdenia v podstate predstavuje z pohľadu synonymného vyjadrenia poctivosť, férovosť, čestnosť. Samotná skutočnosť konštatovaná rozsudkom Okresného súdu Lučenec, ktoré odsúdenie je zahladené, nenarušuje charakter mojej osobnosti v oblasti poctivosti, férovosti a čestnosti po zahlodení odsúdenia. Prakticky potom zahľadanie odsúdenia v reálnom živote nemá žiadny význam, hoci k nemu došlo ex lege. Zahľadanie odsúdenia predstavuje odstránenie nepriaznivých dôsledkov odsúdenia, ktoré nepochybne majú mať význam smerujúci k tomu, aby nedošlo k sťažovaniu ďalšieho spoločenského uplatnenia mňa sťažovateľa. Aj keď inštitút zahľadania odsúdenia nie je dôvodom zániku trestnosti ani dôvodom zániku trestu, predstavuje však možnosť, aby sa po splnení zákonných podmienok mohli odstrániť nepriaznivé dôsledky trestu. Postup, ktorý bol vyvolaný rozhodnutím všeobecných súdov považujem za taký, ktorý je v rozpore so zásadami demokratického a právneho štátu, ústavnými právami vyplývajúcimi z práva na spravodlivý proces. Aj keď účinky zahľadania odsúdenia sú konečné, záznam v registri trestov pôsobí proti mne bez ohľadu na zahľadanie diskriminačne, takže v prípade uchádzania sa o akékoľvek aktivity, kde sa vyžaduje odpis z registra trestov a platí nulová tolerancia ohľadom beztrestnosti, tak prakticky zahľadanie platiť nebude.“

3. Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie sťažovateľom označených práv (bod 1) napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, tento rozsudok zrušil a vrátil vec najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

II.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

5. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. V súlade s uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

7. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo

slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

8. Sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa čl. 47 ods. 2 ústavy rovní.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

9. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už uviedol, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

10. Ústavný súd považuje za potrebné poukázať na svoje ústavné postavenie, z ktorého vyplýva, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou. Preto nie je zásadne oprávnený

preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

11. Z uvedených aspektov preto ústavný súd pristúpil k preskúmaniu napadnutého rozsudku najvyššieho súdu.

Najvyšší súd v napadnutom rozsudku v podstatnom uviedol:

„Z obsahu predloženého administratívneho spisu, ako aj z výsledkov doterajšieho priebehu konania najvyšší súd zistil, že Predsedníctvo Slovenskej advokátskej komory rozhodlo o vyčiarknutí žalobcu zo zoznamu advokátskych koncipientov, podľa § 7 ods. 1 písm. d) zákona o advokácii, pretože sa dopustil úmyselného trestného činu, ktorý aj s prihliadnutím na okolnosti, za akých bol spáchaný spochybňuje, že bude v budúcnosti čestne a svedomito plniť povinnosti advokáta.

Podľa § 62 ods. 1 zákona o advokácii komora zapíše do zoznamu advokátskych koncipientov na návrh advokáta, verejnej obchodnej spoločnosti, komanditnej spoločnosti, spoločnosti s ručením obmedzeným, usadeného euroadvokáta alebo organizačnej zložky zahraničného združenia, ktorí sú zapísaní v príslušnom zozname vedenom komorou najmenej tri roky do 15 dní toho, kto

a) je plne spôsobilý na právne úkony,

b) získal vysokoškolské vzdelanie druhého stupňa v študijnom odbore právo na právnickej fakulte vysokej školy v Slovenskej republike 4) alebo má uznaný doklad

o právnickom vzdelaní druhého stupňa vydaný zahraničnou vysokou školou; od absolventa zahraničnej vysokej školy môže predsedníctvo komory požadovať, aby preukázal pred skúšobným senátom komory, že je schopný aplikovať právny poriadok Slovenskej republiky; ak žiadateľ získal vysokoškolské vzdelanie najprv v prvom stupni a následne v druhom stupni, vyžaduje sa, aby v oboch stupňoch získal vzdelanie v odbore právo; podrobnosti o preukazovaní schopnosti aplikovať právny poriadok Slovenskej republiky určí predpis komory,

c) je bezúhonný a spoľahlivý,

d) je v pracovnom pomere s advokátom, verejnou obchodnou spoločnosťou, komanditnou spoločnosťou alebo so spoločnosťou s ručením obmedzeným, pričom nie je súčasne v pracovnom pomere alebo obdobnom pracovnoprávnom vzťahu s iným zamestnávateľom okrem pedagogickej, publikačnej, literárnej, vedeckej alebo umeleckej činnosti alebo činnosti, ktorá nie je v rozpore s povahou a etickými princípmi výkonu praxe advokátskeho koncipienta; o rozpore pracovného pomeru alebo obdobného pracovného vzťahu s povahou a etickými princípmi výkonu praxe advokátskeho koncipienta rozhoduje komora.

Podľa § 3 ods. 3 zákona o advokácii za bezúhonného sa na účely tohto zákona nepovažuje ten, kto bol právoplatne odsúdený za úmyselný trestný čin, a ak ide o obzvlášť závažný zločin, trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa, trestný čin prijímania úplatku, trestný čin podplácania a trestný čin nepriamej korupcie, ani ten, komu bolo odsúdenie za takýto trestný čin zahladené alebo na ktorého sa hľadí, ako kedy nebol za takýto trestný čin odsúdený podľa osobitného predpisu.

Podľa § 3 ods. 4 zákona o advokácii spoľahlivý na účely tohto zákona nie je ten, u koho je preukázateľne spochybnené, že bude čestne a svedomito plniť povinnosti advokáta.

Podľa § 3 ods. 5 zákona o advokácii bezúhonnosť sa preukazuje odpisom registra trestov nie starším ako tri mesiace.

Podľa § 7 ods. 1 písm. d) Zákona o advokácii, komora vyčiarkne zo zoznamu advokátov, kto bol právoplatne odsúdený za úmyselný trestný čin.

Podľa § 63 ods. 2 zákona o advokácii, ustanovenie §§ 7,8,10 a 28 platia primerane aj pre advokátskeho koncipienta.

Prečin krádeže je podľa § 212 ods. 2 písm. f) Trestného zákona klasifikovaný ako úmyselný trestný čin.

Najvyšší súd má za to, že žalobca bol rozsudkom Okresného súdu Lučenec sp. zn. 22T/141/2013-174 uznaný za vinného pre prečin krádeže podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona, pretože dňa 10.10.2012 v dobe okolo 9.30 hod., v [REDAKOVANÉ] vo vchode bytového domu na [REDAKOVANÉ] najprv fyzicky napadol [REDAKOVANÉ], a to tak, že ho udrel zovretou päťou pravej ruky do oblasti úst a následne mu odcudzil na podlahe položený kufor s vrtačkou značky Makita v hodnote 250,- eur, s ktorým vybehol von z vchodu a ukryl na neznámom mieste, následne sa vrátil späť a odcudzil aj druhý kufor s akumulátorovou vrtačkou v hodnote 239,90 eur, s ktorým vybehol von z vchodu a tento ukryl za neďalekým plotom, čím spôsobil [REDAKOVANÉ] škodu v celkovej výške 489,90 eur, teda prisvojil si cudziu vec, tým, že sa jej zmocnil a spôsobil tak malú škodu, čím spáchal prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona, za čo mu bol uložený peňažný trest vo výške 500,- eur s povinnosťou nahradiť poškodenému škodu vo výške 250,- eur a na bolestnom a sťaženi spoločenského uplatnenia sumu 236,- eur.

Najvyšší súd nezistil rozpory v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu a jeho záverov s obsahom administratívneho spisu, ktorým bolo preukázané, že žalobca bol rozhodnutiami súdov právoplatne odsúdený za prečin krádeže.

Najvyšší súd považuje za potrebné uviesť, že výkon advokátskeho povolania nie je právne nárokovateľný a je teda legitímne, aby podmienky prístupu k tomuto povolaniu určil štát vo forme zákona (zákon č. 586/2003 Z. z.). Vzhľadom na postavenie budúceho advokáta v právnom systéme Slovenskej republiky je kladená prísna požiadavka nielen na odbornosť zisťovanú skúškou v zmysle zákona, ale aj požiadavka určitých osobnostných a morálnych vlastností. Zodpovedá tomu aj požiadavka preukazovania bezúhonnosti na základe odpisu a nie výpisu z registra trestov, kedy má komora možnosť a povinnosť brať na zreteľ aj zahladené odsúdenia a to vo fáze uchádzania sa o zápis do zoznamu advokátskych koncipientov. Žalobca vo svojej minulosti vykázal také správanie, ktoré preukázateľne spochybnilo, že bude čestne a svedomito plniť povinnosti advokátskeho koncipienta a neskôr advokáta. Trestnoprávne a administratívnoprávne následky nesú so sebou istú spoločenskú sankciu vo forme diskvalifikácie z výkonu povolania vyžadujúcich vyššiu úroveň. Najvyšší súd považuje za potrebné zdôrazniť, že v čase spáchania prečinu krádeže bol

žalobca zapísaný v zozname advokátskych koncipientov a preto mal vedomosť o svojom konaní, ktoré vykazovalo známky trestnosti. Slovenská advokátska komora nemá povinnosť bližšie preskúmať, či dôvod vyčiarknutia zo zoznamu advokátskych koncipientov (za úmyselný trestný čin) bol alebo nebol zahladený. Zákon striktné stanovuje, že komora vyčiarkne zo zoznamu advokátskych koncipientov toho, kto bol právoplatne odsúdený za úmyselný trestný čin, za čo bol v danom prípade žalobca odsúdený.

Najvyšší súd preto nemohol prijať záver, že je na žalobcu možné hľadiť ako na osobu bezúhonnú, ktorá je v budúcnosti oprávnená vykonávať advokátsku činnosť. Posudzovanie bezúhonnosti advokátov a advokátskych koncipientov sa neobmedzuje len na negatívny výpis z registra trestov, ale vyžaduje sa aj negatívny odpis z registra trestov. Nesplnenie tejto podmienky spochybňuje čestné a svedomité plnenie si povinností budúceho advokáta. Nesmú vzniknúť žiadne pochybnosti o tom, či v budúcnosti bude táto osoba schopná dodržiavať pravidlá požadované pri výkone koncipientskej praxe a následne pri výkone advokácie.

Inštitút zahľadania odsúdenia nie je dôvodom zániku trestnosti ani dôvodom zániku trestu, predstavuje len možnosť, aby sa po splnení zákonných podmienok mohli odstrániť nepriaznivé dôsledky trestu. Žalobca svojim protiprávnym úmyselným konaním sám vyvolal zákonnú prekážku, následkom ktorej pri posudzovaní danej veci najvyšší súd nemohol na žalobcu hľadiť ako na bezúhonnú osobu.

Uvedenými úvahami sa riadil Najvyšší súd Slovenskej republiky, keď rozsudok krajského súdu vecne správny a v súlade so zákonom podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP v spojení s § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil. “

12. Po oboznámení sa s obsahom rozsudku najvyššieho súdu vo väzbe na obsah sťažnostnej argumentácie sťažovateľa ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd svoje rozhodnutie, ktorým potvrdil rozsudok krajského súdu ako vecne správny, náležite odôvodnil, čo potvrdzuje jeho argumentácia vychádzajúca z v konaní zistených skutkových záverov a na tomto základe vyvedených právnych záverov. Napadnutý rozsudok najvyššieho súdu (nadväzujúci na právny názor krajského súdu) obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, a nevyplýva z nich ani

taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Zo záverov najvyššieho súdu prezentovaných v napadnutom rozsudku taktiež nevyplýva taká aplikácia príslušných ustanovení zákona o advokácii, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

13. Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní. Pretože napadnutý rozsudok najvyššieho súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnený na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru najvyššieho súdu. Ústavný súd v tejto súvislosti ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

14. Vychádzajúc z uvedeného bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

15. Sťažovateľ v podanej sťažnosti namietal aj porušenie základných práv podľa čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, a to v rovine rovnakej argumentačnej línie ako pri namietaní už spomínaného základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Vzhľadom na to, že ústavný súd po ústavnom prieskume napadnutého rozsudku

najvyššieho súdu nedospel k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohlo dôjsť ani k porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy, a to z dôvodu absencie akejkoľvek spojitosti (príčinnej súvislosti) medzi namietaným porušením označených základných práv zaručených ústavou a napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu, a preto jeho sťažnosť aj v tejto ostatnej časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

16. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd už ďalšími návrhmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. júna 2018